

λη, ἐν δὲ τοῖς ὄφθαλμοῖς διεζωγραφημένην τὴν ἐκ τῆς συναντήσεως χαρὰν ἔκείνην ἡ ὅποια αὐθωρεὶ ἀφιρεῖ τὴν ἀπόστασιν τῶν ἑτῶν. Η ἔκπληξις ἔκείνη παρετηρήθη ὑπὸ τοῦ Γεράρδου τόσον καθαρῶς, ὡστε ἐμειδίασε πλειότερον καὶ : « Ἡμην βεβίωσ τὸ τελευταῖον πρόσωπον, ὅπερ ἡδύναστο νὰ ἐλπίζῃς ὅτι θὰ συνήντας», εἰπεν ἀμέσως ὡσεὶ διὰ νὰ προλάβῃ πᾶσαν ἑρώτησιν. « Ναί, φίλε μου ἐξηκολούθησεν. Ἰδού, πλέον τοῦ ἔτους παρηλθεν ἀφ' ὅτου ἐπενήλθομεν. Τί τὰ θέλεις; οἱ Παρίσιοι ἀξίζουν μίαν λειτουργίαν, ἐλεγεν ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος, καὶ ἐγὼ θὰ ἐλέγον: Οἱ Παρίσιοι ἀξίζουν μίαν σπαθίζν. . . Ἡσύχασεν ὅμως, διότι οὔτε ἔδωκε, οὔτε ἔλαβον. Σὺ δὲ τί γίνεσαι; » Καὶ διὰ φιλικῆς χειρονομίας ἐπέρασε τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὸν τοῦ φίλου αὐτοῦ, ἐξηκολούθησε περιπατῶν μετ' αὐτοῦ ἐν συνοδείᾳ καὶ ἀλλάζεις διεύθυνσιν. Η ἐκ τῆς ἀνχυγνωρίσεως ταύτης χαρὴ καὶ εὐχαρίστησις κατέπληξε καὶ τὸν Λαυρέντιον.

Ωσεὶ τῇ προτεραίῃ μολίς ἀπεγωρίσθησαν, οἱ δύο νεαροὶ ἄνδρες ἐβέβλιζον, ταύτοχρόνῳ τῷ βίκυτι, συνδικλεγόμενοι περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, μεταπηδῶντες ἐκ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἔτερον μετὰ τῆς εὐχερίας ἔκείνης, ἦν παρέχει ἡ ταύτατης τῶν ἰδεῶν δύο φίλων μὴ ἔχόντων μυστικὰς ἀπ' ἀλλήλων σκέψεις, ἐνῷ δὲ ἡ συνδικλεξις διωλάσθινεν ἀνὰ μέσον τῶν κοινῶν ἀναμνήσεων, ὁ Ἡλίας ἐξήταξε τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ συναδέλφου αὐτοῦ, ἦν εὑρίσκεν ὄμοιοτάτην ὡς ἀλλοτε. Ο Γεράρδος ὑψηλὸς ὥν τὸ ἀνάστημα, τὸ πρόσωπον ἔχον χριεν, τούς ὄφθαλμοὺς παρατηροῦντας εὐθὺν καὶ ἀπροκαλύπτως, μέλανας δὲ καὶ τόλμην προδίδοντας, ἐν τῇ ὅλῃ κατασκευῇ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ὅπερ ἦν τοξειδές, ὡς ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὅν ἔκοπτε τὸ γένειον καὶ ἐκ τῆς ἀνδρικῆς ὥραιότητος τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτοῦ, εἶχε τι προσομοιάζον τῇ διασήμῳ φυσιογνωμίᾳ Ἐρρίκου τοῦ Δ'. Τὸ εὐρὺ τῶν ὅμων καὶ ἡ εὐχέρεια τῶν σωματικῶν κινήσεων προέδιδον πάσαν τὴν ἴσχυν καὶ ἀντοχὴν ἀνθρώπου πρωτορισμένου ὑπὸ τῆς φύσεως εἰς τὴν πέλην. Κατὰ τὴν μαρδόνην ἔκείνην ἐσπέραν τοῦ Ἰανουαρίου καθ' ἦν ὁ Ἡλίας Λαυρέντιος εἶχεν ὑποφέρει ὑπὲρ τὸ σύνηθες ἐκ τῆς ἡθικῆς αὐτοῦ καταστήσεως, ἡ μετὰ τοῦ Γεράρδου συνάντησις ἐπέβαλλεν αὐτῷ ἀλγεινὰς ἀντιπαραβολάς: « Αὐτὸς ταύλαχιστον ζῆ, ἐσκέπτετο, *Α! διατὶ νὰ μὴ εἴμαι ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν του! . . . » Καὶ διὶς ἀκατανικήτου ἀλληλουχίας εἰκόνων, ἡ παρουσία τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ φίλου ἔφερεν εἰς τὴν ἀνέμνησιν αὐτοῦ τὴν τῆς κ. Κλέρκος Ὁδρῆ, οἷον εἶδεν αὐτὴν κατὰ τινα ἐσπέραν, ἐν ἐπισήμῳ δείπνῳ καθ' ὁ ἐκδόητο πράτη Κομψή καὶ μεγαλόσωμος, ἐστρεφε βρεχόντως τὴν κεφαλὴν διὰ τρόπου παρέχοντος τὴν ἰδέαν προσώπου ἐντελῶς γχληνίου τὸν νοῦν. Η κόμη αὐτῆς καστανὴ κλίνουσσα πρὸς τὸ φυιόν, διηρείτο εἰς δύο ίσα μέρη ἀπλούστατα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔκείνης, ἥτις εἶχε μέτωπον εύγενές. Ἐν τῷ βλέμματι τῶν μελαντέων καὶ τρυφεροτάτων, μάλιστα δέ πως ὑπερβολικῶς τοιούτων ὄφθαλμῶν αὐτῆς, ἐπλανῆτο σκέψις

σπουδαία μέχρι σοβαρότητος, ἀλλὰ συνάμα ἔκτακτος εὐχέρεια περὶ τὸ ἐρυθρίαν καὶ τις θελκτικωτάτη σκαιότης κινήσεών τινων, ἐμετρίαζον τὸ σοβαρὸν τοῦ βλέμματος καὶ ἔφερον τὴν ἰδέαν γυναικὸς μικρὸν τι ἀγρίκας ὡς ἡ ἀντιλόπη. Τὸ στόμα αὐτῆς διηνούγετο ὡς ἀγνθος καὶ ἀπεκχλυπτεν ὀδόντας ἀκανονίστους μέν, λευκοτάχτους ὄμως, ὅταν δὲ ἐκ συνηθείας καὶ ὡσεὶ ρεμβάζουσα ἐπέψαυε διὰ τῶν δακτύλων τοὺς παχεῖς αὐτῆς βοστρύχους, ἐδείκνυε χείρα παχείαν πως μετὰ πλατέων δακτύλων, ὅπερ οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολούμενοι θεωροῦσιν ὡς θειγματάς θελκτείας. Κατ' ἔκείνην τὴν ἐσπέραν ἔφερεν ἐσθῆτα ἐκ μελανῶν τριχάτων, ἀπερ, ἐξ ἀντιθέσεως, ἐξηρόν τὴν λευκότητα τοῦ σχεδὸν παχέος, οὐχὶ ὄμως καὶ δυστρόφου λαμποῦ. Αντὶ παντός ἄλλου κοσμήματος εἶχε θέσει. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ περιστηθίου αὐτῆς ἀδέμαντάς τινας παραλλασσόντων χρωμάτων. Τὸ δραμα ἐκείνο βαθυμηδὸν καθίστατο μᾶλλον φηλαριτόν. Ἐπανήρχετο εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ Ἡλίας ἡ εὐρυτάτη αἰθουσα τοῦ δείπνου μετὰ τῶν τοιχογραφιῶν αὐτῆς, τῶν ὑπηρετῶν, φερόντων κοντάς περισκελίδας, μετὰ τῆς ἀντανκλάσεως τῶν ἀκτίνων τῶν κρυστάλλων ἐπὶ τῆς τραπέζης κεκοσμημένης δι' ὅπωρῶν καὶ ἀνθέων, μετὰ τοῦ κύκλου τῶν ἔξωμων γυναικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν ἐν ἐνδυμασίᾳ ἐσπερίδος. Η πολυτέλεια ἐκείνη ἦτο τὸ σύμβολον τῆς ἐν τῇ ὑψηλῇ κοινωνίᾳ βχσιλείας, ἦν κ. Ωδρῆ παρητήθη ὅπως ἀκολουθήσῃ τῷ Γεράρδῳ. Τίνας παραδίξους τρικυμίας παθῶν διηλθεν ἡ τόσον ὑπερήφανος ἐκείνην γυνὴ πως συγκατατεθῇ εἰς τὴν παραίτησιν ἐκείνην; Καὶ ἐξ ἀναμνήσεως εἰς ἀνάμνησιν περιπίπτων ὁ Ἡλίας ἐφθασεν εἰς σημεῖον ὥστε νὰ ὑποστῇ αὖθις τὴν ἀλγεινὴν ἔκείνην ἐντύπωσιν, ἥτις εἶχε περισφρίγει τὴν καρδίαν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀναγγελίαν τῆς φυγῆς τῆς νεαρᾶς γυναικός.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

A. N. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΑ.

*Ακαδημία τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων.

*Ἐν Παρισίοις.

Συνεδρεία τῆς 16)28 ὁκτωβρίου.

*Αμα τῇ ἐνάρξει τῆς συνεδρίας ὁ κ. Κάρολος Joret, κα-
θηγητὴς ἐν τῇ σχολῇ τῶν γραμμάτων τοῦ Αἴ, ἐνακοινοῦται
τῇ Ακαδημίᾳ τὰ ὄνόματα τῶν διατάξοντων εἰδῶν τῶν φοινίκων,
διηγομένεις δι Θεόφραστος. Συγκρίνει τὰς γενομένας ὑπὸ
φυσιοδιφῶν διαφόρους περὶ τῶν εἰδῶν τούτων περιγραφὰς
καὶ παραβάλλων αὐτὰς πρὸς τὰ διερχόρα γωρία, ἐν οἵς δι-
πλίνιος ποιεῖται περὶ αὐτῶν λόγον, ἀποδείκνυσιν δὲ παρ-

ἀμφοτέροις τοῖς συγγραφεῦσιν γίνεται λόγος περὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ εἰδούς φοινίκων, τοῦ φοινίκου Δοῦμ τῶν Ἀράβων καὶ τοῦ Μαρᾶ τῶν ἀρχαίων Αἴγυπτίων.

Εἶτα δὲ πολὺς Maspero ὑποδάλλει ἔκθεσιν περὶ τῶν ἐπιτελεσθέντων κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους ὅπο τῆς εἰς Κάιρον ἀποσταλεῖσης ἀρχαιολογικῆς ἀποστολῆς ἔργων, ἐπιφυλασσόμενος νὰ καταστήσῃ γνωστὰ ἀργότερον τῇ Ἀκαδημίᾳ τὰ ὀνόματα σχεδιαγραφήματα, ἀτινα ἔχαραξεν δὲ τῆς ἀποστολῆς ἀρχιτέκτων κ. Boussac, ἀτινα ἔτυχον καὶ τρίτου βραχείου κατὰ τὴν τελευταίνην ἐν Παρισίοις ἔκθεσιν εἰκόνων (Salon) καὶ ἀτινα παριστάσι διαρρόοις ἀρχαίους τάφους. Η ἀποστολὴ δὲ αὕτη ἐδημοσίευσεν ἐπτὰ τεύχη ὑπομημάντων. Τεῦχος κειμένων ἐνέχει τὰ ἑπτά: τὸν *papyrus mathématique d'Akkhimim*, δὲν δὲ Ιούλιος Baillet ἵρικήνευσε καὶ ὑπεμνημάτισεν, ἀπόταπασμα τοῦ ἐλληνικοῦ κειμένου τοῦ βιβλίου τοῦ Ἐνώλιον τῶν λειψάνων τῶν ἀποκρύφων εὐαγγελίων καὶ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Ἀγίου Πέτρου, ἀπέρ δὲ κ. Bouriaut ἀντέγραψε κατὰ τὴν ὁρθογραφίαν τοῦ γειρογάρφου. Η ἀραβικὴ ἀρχαιολογία ἀντεπροσωπεύθη δι' ὑπομημάτως τοῦ κ. Casanova περὶ τίνος ἀραβικῆς σφαίρας, περὶ τίνος ἀραβικῆς στήλης καὶ ἴδιᾳ διὰ τοῦ μεγάλου ἔργου τοῦ κ. Bourgeois περὶ τῆς ἀραβικῆς τέχνης ἐν Αἴγυπτῳ. Ο κ. Maspero ἐλπίζει διτὶ δὲ ἀρχαιολογικὴ ἀποστολὴ θὰ ἔκτεινη τὰς ἐρεύνας αἱτησί καὶ ἐν Συρίᾳ καὶ Μεσοποταμίᾳ ὡς καὶ ἐν Αἴγυπτῳ. Ἐν ἄλλοις δὲ δὲ κ. Maspero ἀναγρέει τὰ λείψανα τῶν πρακτικῶν τῆς Συνόδου τῆς Ἐφέσου, ἀτινα ὀφείλονται τῷ κ. Bouriaut. Ἀποπερατῶν δὲ τὴν ἀνακοίνωσιν αὐτοῦ δὲ πολὺς αἰγυπτιολόγος ἐπαινεῖ τὸν ζηλὸν τοῦ κ. Bouriaut, δειηθεῖν τὰς ἐργασίας τῆς ἀρχαιολογικῆς ἀποστολῆς τοῦ Καΐρου.

Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ δὲ κ. Ιωσήφ Halevy ποιεῖται ἔναρξιν ἀναγνώσματος περὶ τῶν ἐπιγραφῶν τῶν λεγομένων τῶν Χιττιτῶν, δις προτιμῷ νὰ ὀνομάζῃ τῶν ἀνατολικῶν τῶν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΟΣ.

Ο πολὺς καὶ ἀκάματος καθηγητὴς τῆς Βιζαντινολογίας ἐν τῷ ἐν Μονάχῳ πανεπιστημίῳ Karl Krambacher ἀνέγνω τῷ 7 Μαΐου 1892 ἐν συνεδρίᾳ τοῦ φιλοσοφικοῦ καὶ φιλολογικοῦ τμήματος τῆς Βιωτικῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν σπουδαϊστέτων πραγματείων, Stuflien zu den Legenden des H. Theodosios, ἥτις καὶ ἐδημοσίευθη ἐπ' ἐσχήτων ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τοῦ τμήματος, 1892, Heft II. Ο δεινὸς βιζαντινολόγος ἔρευνων 7 χειρόγραφ τῶν βιωγράφων Θεοδώρου καὶ Κυρίλλου τοῦ ἀγίου Θεοδοσίου εἰς τὰς τέως γενομένας ἀκδόσεις πλείστας καὶ ἐμβρεθεστάκτας ποιεῖται ἐν 158 σελίσι κριτικής παρατηρήσεις περὶ τῆς καταστάσεως τῆς γλώσσης ἐν τοῖς μέσοις χρόνοις, καθίστησι δι' οὕτω τὸ πόνημα αὐτοῦ πολότιμον συμβολὴν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν με-

λέτην τῆς καθωμαὶλημένης ἡμῶν γλώσσης, ἥτις ἀπό τινος χρόνου σπουδαίον μέλημα καὶ ὑποκείμενον ἐρεύνης παρὰ τοῖς Εὐφωπαῖς καὶ μάλιστα τοῖς Γερμανοῖς ἐγένετο, ἀνέγκη δὲ μεγάλη ἐκ τούτου ἀποβάνει ὅπως πρὸς συναντίληψιν αὔτῶν ἐν τῷ μογερῷ ἔργῳ δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει Φιλολογικὸς Σύλλογος ὃς τέχιον δημοσίευση ἦν ἔχει ἀποκειμένην γλώσσην ὅλην τοῦ Ζωγραφείου Δικηγορίου καὶ δι' ἀδρᾶς καὶ ἡγεμονικῆς ὑμολογουμένως διπτάχνης φιλομούσου καὶ φιλογενοῦς ἀνδρός, τοῦ Ζωγράφου, καθόστον μάλιστα ἡ ὅλη ἐστὶ τὸ πλείστον, ἐξ ὧν ἔχομεν πληροφοριῶν, ἐτοίμη.

* * *

Γνωστὸν ὅτι ὑπὸ τετραετίας περίπου ὑφίσταται ἐν Ἀμστελοδάμῳ τῆς Όλλανδίας Φιλελληνικὸς Σύλλογος σκοπὸν προτιθέμενος ιδίᾳ τὴν καταπολέμησιν τῆς κρατούστης, ὡς μὴ ὥφελεν, ἐν Εὐρώπῃ προφορᾶς τοῦ Ἐρέζου, προφορᾶς τῶν ἵππων καὶ τοῦ οὐ οὐ καὶ εἰς ὡς εὐρυῶς ἀπελκήθη ὑπὸ τοῦ κ. Engel, ἡς ἐπιφύλης ἀντιπρόσωπος διατελεῖ ὃν δεινός τοῦ Δημοσθένους ἐκδότης καὶ τοῦσοφωτάκτου περὶ Ἀττικῆς ρήτορείας συγγράμματος κ. Φρειδερίκος Blaß, τὸ σπουδαιότατον τῶν ὑπέρ τῆς προφορᾶς τούτης ἐκδόντος ἔργον, ὅπερ δύω μέγρι τοῦδε ἔσχεν ἐκδόσεις, καὶ πρὸς ὃ ἀντέταξεν ὁ ἡμέτερος κ. Θ. Πηπαδημητρακόπουλος λίαν δεξιῶς τὴν Βάσανο τῷ περὶ τῆς ἐλληνικῆς προφορᾶς ἐ, απικτῶν ἀποδείξεων. Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου προτιθέμεθα νὰ δημοσίευσωμεν ἐν ἐπομένοις τεύχεσιν ἀνεκδότους ἐπιστολιμαίκες διατριβῆς τοῦ ἀσιδίου Προκλέους Βκσιάδου, ἀποσταλείσας τῷ μακαρίτη ἐλληνιστή μαρκησίφ Quesn de Saint-Hilaire, αἰτησαμένῳ τὴν γνώμην τοῦ ὑμογενοῦς λογίου ἔτος πρὸς τοῦ θυνάτου αὐτοῦ.

Ο Σύλλογος λοιπὸν τοῦ Ἀμστελοδάμου ἐκδίδωσι καὶ περιοδικὸν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον μὲν Ἐλλάδα ἐνέχον δὲ διατριβᾶς γεγραμμένας εἴτε ἐλληνιστί, εἴτε γαλλιστί, εἴτε γερμανιστί. Ἐν τῷ ἀριθμοθέντι τετάρτῳ τεύχει τοῦ Δ' ἐτούς δημοσίευεται ἐλληνιστί γεγραμμένος λόγος τοῦ ἐκαμάτου γραμματέως τοῦ Συλλόγου κ. H. C. Müller, ὑφηγητοῦ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Ἀμστελοδάμου, ἐπιγραφόμενος δὲ Ὁ Κέδηπος καὶ ἡ κ. λασικὴ φιλολογία ἐν Ὁλλανδίᾳ. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου, δην προύτιθετο ν' ἀπαγγεῖλη ὁ εὐγενῆς Όλλανδός κατὰ τὴν πρὸ μικροῦ διατριβῆν αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις ἐνώπιον τῶν φιτητῶν τοῦ Ἐλληνικοῦ πανεπιστημίου, ἀλλ' ὃν δὲν ἀπήγγειλεν ἐνεκκ τῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀπουσίας τῶν πλείστων αὐτῶν, ἀποσπάμεν τὸν ἐπίλογον, ἐξ οὗ φινεροῦται τὸ ἐν ὅλῃ τῇ πραγματείᾳ ἐπιπνέον πνεύμα:

«Ἡ Ελλὰς ἔχει χρείαν εἰρήνης, ἔχει χρείαν παιδεύσεως καὶ ἀκαταπάυστου πνευματικῆς ἐξελίξεως. Οἱ προπτέτορες ὑμῶν ἡσαν μεγάλοι, πρέπει καὶ μείς νὰ γίνητε ἄνδρες τῶν καλῶν καὶ ὑψηλῶν ἰδεῶν, πρέπει νὰ ἡστε καὶ νὰ μείνητε τὸ ἐξόχως πε-